



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-224/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirković, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Marijana Raužan, OIB 90351864646, Kneza Domagoja 16, 34000 Požega, zastupan po opunomoćeniku Velimiru Galiću, odvjetniku u Požegi, Dr. Filipa Potrebice 4, 34000 Požega, protiv tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Jadranski trg 3a, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320, zastupan po opunomoćenicima iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Lopašićeva 6, 10000 Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 672,26 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 21. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja, njegovog opunomoćenika i zamjenika opunomoćenika tuženika Dore Krleža, odvjetničke vježbenice u OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se, da je ništetna odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu broj 2402006 1031262160/51401651-5103746707 koji je tužitelj Marijan Raužan, Požega, Kneza Domagoja 16, zaključio sa tuženikom Erste&steiermarkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3a, dana 3.12.2007. godine, a koja glasi:

„10 NAKNADA, Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 2,000 % (dva posto) naknade za iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK, obračunate s datumom Ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.”

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermarkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3a, da tužitelju Marijan Raužan, Požega, Kneza Domagoja 16, sa osnova stjecanja bez osnove, isplati iznos 672,26 EUR (šestosedamdesetdva eura dvadesetšest centi), sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 153/2004) počev od 12. prosinca 2007. do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008.godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31.prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim

trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja europske središnja banke, (u daljnjem tekstu: zatezna kamata), a u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Jadranski trg 3a, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320, da tužitelju Marijanu Raužan, OIB 90351864646, Kneza Domagoja 16, 34000 Požega, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 746,25 EUR (sedamstočetrestšesteuradvadesetpetcenti) sa zateznom kamatom počev od 29. rujna 2026. pa do isplate, a u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti Općinskog suda u Požegi odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj Marijana Raužan, OIB 90351864646, Kneza Domagoja 16, 34000 Požega u tužbi koju je podnio 8. srpnja 2026., istakao je kako je sa tuženikom ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Jadranski trg 3a, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320, (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik), sklopio 3. prosinca 2007., Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51401652-5103746707, koji Ugovor je javnobilježnički potvrđen kao javnobilježnički akt od strane Javnog bilježnika Ante Brekala, Požega, dana 5. prosinca 2007. godine pod brojem: OV-23483/07. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu).

Namjena predmetnog kredita, suglasno utvrđenog između ugovornih stranaka (članak 3. Ugovora o kreditu) bila je hipotekarni kredit, krediti građana, gotovinski kredit uz hipoteku. Označeni Ugovor o kreditu sklopljen je između stranaka, a tužitelju kao korisniku kredita je odobren iznos od 57.200,00 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunatim po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj.

Naknadno je, dana 28. prosinca 2015., između tužitelja i tuženika sklopljen i Aneks br. 1. Ugovoru o kreditu broj : 5103746707 temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) – Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (dalje u tekstu: Dodatak Ugovoru o kreditu).

Tuženik je na teret tužitelja na dan 11. prosinca 2007. naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva tužitelja u visini od 5.065,25 HRK. Tuženik je navedenu tražbinu realizirao tako da je obračunati iznos naknade naplatio prilikom isplate plasmana 11. prosinca 2007.

Člankom 10. Ugovora o kreditu označenog u točki I. ove tužbe navedeno je: Korisnik kredita obvezuje se platiti za obradu zahtjeva i odobravanje kredita 2,000 % (dva posto) naknade na iznos kredita, a koja će biti obračunata s datumom isplate kredita.

Predmetni Ugovor o kreditu označen u točki I. ove tužbe, tvrdi tužitelj, sklopljen je između tužitelja kao korisnika kredita i potrošača, te tuženika kao banke kreditora i trgovca, kao unaprijed formulirani standardni ugovor o kreditu tuženika. Dakle, sadržaj ovog Ugovora u cijelosti, a tako i sadržaj svakog njegovog pojedinog dijela/odredbe unaprijed je pripremljen i izrađen od strane tuženika i kao takav predstavljen njemu-tužitelju na zaključenje/potpisivanje.

Između tuženika i tužitelja, tvrdi tužitelj, nisu vođeni nikakvi pojedinačni pregovori u odnosu na ugovornu obvezu tužitelja na plaćanje naknada za obradu predmetnog kredita niti iz sadržaja odredbe članka 10. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom se ugovornom odredbom uređuje pitanje kamata i naknada u vezi s istim kreditnim odnosom (naslov odredbe: „Kamate i naknade“), niti iz sadržaja bilo koje druge odredbe predmetnog Ugovora o kreditu, tuženik kao trgovac/kreditor i ujedno kreator unaprijed pripremljenog standardiziranog sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, nije naznačio da bi tužitelju kao korisniku kredita i potrošaču bilo objašnjeno: Zašto se uopće plaća naknada za obradu kredita - posebice ako se uzme u obzir da je tužitelj klijent tuženika-banke kreditora s kojom dakle već prethodno ovom ugovornom (kreditnom) odnosu ima uspostavljen poslovni odnos, uz činjenicu da je prodaja/plasman kredita dio redovite djelatnosti/predmeta poslovanja tuženika, a ne neka dodatna i/ili izvanredna djelatnost za koju bi tuženiku bio potreban dodatni organizacijski ili kadrovski angažman, te činjenicu da je tužitelju tuženik stavio na teret plaćanje svih drugih izdataka i troškova u vezi ovog kreditnog odnosa; Što, odnosno koje usluge banke kreditora se pružaju kao protučindiba za plaćanje naknade za obradu kredita (tzv. ulazna naknada), te naposljetku i slijedom navedenoga; Podatak je li, u kojem sadržaju i na koji način tuženik prethodno ugovaranju navedene obveze korisnika kredita (plaćanja naknade za obradu kredita) i njezina ispunjenja, ustanovio da isto odgovara zakonitim interesima tužitelja kao potrošača. Štoviše, u sadržaju predmetnog Ugovora o kreditu, kao niti u bilo kojoj popratnoj dokumentaciji uz ugovor o kreditu, nije sadržana niti jedna odredba, izjava ili obavijest da je tužitelj kao korisnik kredita prethodno ugovaranju navedene obveze korisnika kredita (plaćanja naknade za obradu kredita) i njezinom ispunjenju, uopće upoznat sa Odlukom o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe. Spomenuta Odluka mu nije prezentirana, nije uručena ili dana na uvid.

Istakao je da je odredbom članka 94. stavcima 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07), važećeg u vremenu zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu i trenutku naplate naknade za obradu kredita označene u točki 2. ove tužbe (dalje u tekstu: Zakon o zaštiti potrošača (NN 79/07)) bilo propisano; 1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom je članka 102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07) bilo propisano:

Posljedice nepoštenosti ugovorne odredbe Članak 102. (1) Nepoštena ugovorna odredba je ništetna. (2) Ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe. Uvažavajući

činjenice označene u točki 4. ove tužbe, te pravno relevantno materijalno pravo označeno u točki 5. ove tužbe, zaključit će se, tvrdi tužitelj, da je odredba Ugovora o kreditu označnog u ovoj tužbi, a koja se odnosi na naknadu za obradu kredita kao obvezu na strani tužitelja, koju isplaćenu naknadu tužitelj ovom tužbom potražuje od tuženika, nepoštena i kao takva, ništetna. Radi se dakle o odredbi; (1) o kojoj se između tužitelja i tuženika nije pojedinačno i posebno pregovaralo, (2) niti je takva mogućnost u trenutku njezina ugovaranja i ispunjenja po tužitelju uopće postojala, odnosno bila predviđena po tuženiku, koja je odredba bila (3) dijelom od strane tuženika kao trgovca unaprijed pripremljenog standardiziranog sadržaja predmetnog ugovora, (4) pri ugovaranju koje nije od strane tuženika kao trgovca prema tužitelju kao potrošaču ispunjen zahtjev dobre vjere (postupanje u skladu s načelom savjesnosti i poštenja) jer tuženik nije pri tomu nije vodio računa o zakonitim interesima tužitelja kao potrošača, te je (5) takvim ugovaranjem znatno narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača jer bi neprihvatanjem te odredbe tužitelj kao potrošač bio ograničen, točnije onemogućen u ostvarenju mogućnosti kupovine kredita kod tuženika kao banke s kojom već ima zasnovan ugovorni/poslovni odnos (tekući račun, žiro račun).

Tužitelj se poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024., u kojoj Vrhovni sud zaključuje: „Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li, imajući u vidu da je već Posebnom ponudom bilo obuhvaćena i sporna odredba, tuženici bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatiti takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.“ Na dan upućivanja ove tužbe, od strane tužitelja isplaćeni kunski iznos na ime naknade za obradu kredita u visini od 5.065,29 HRK, a kako to proizlazi iz obračuna naknade kreditora tj. banke od 3. prosinca 2007.

1.1. Podnoseći tužbu protiv tuženika tužitelj je predložio sudu da presudom utvrdi da je ništetna odredba čl. 10. navedenog ugovora o kreditu od 3. prosinca 2007. i da naloži tuženiku da mu zbog stečenog bez osnove isplati iznos od 672,26 EUR, zajedno sa zateznom kamatom počev od 11 prosinca 2007. tj od dana kada mu je umanjen iznos odobrenog kredita za 5. 065,29 HRK, pa sve do isplate, a i da mu tuženik naknadi trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom od donošenja presude pa sve do isplate

2. U odgovoru na tužbu, a prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari tuženik je istakao kako je odredbom čl. 14. Ugovora o kreditu, za slučaj spora, ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta banke, a zbog čega je tuženik istakao prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda i prijedlog ovome sudu da se oglasi mjesno nenadležnim za postupanje po tužbi tužitelja, prethodno da stavi izvan snage poziv za davanjem odgovara na tužbu, a nakon pravomoćnosti rješenja da spis dostavi mjesno nadležno sudu i to Općinskom sudu u Rijeci.

2.1. Tuženik je u nastavku odgovora na tužbu, prije svega istakao da u cijelosti spori osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova.

Naime, tuženik ističe kako tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbu članka 10. Ugovora o kreditu broj: 5103746707 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 3. prosinca 2007. te s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 672,26 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 11. prosinca 2007. pa do isplate, a jer da je odredbom članka 10. Ugovora o kreditu propisano je da korisnik kredita je dužan prije korištenja kredita platiti 2,00 % naknade na iznos kredita odnosno minimalno 200,00 HRK obračunate sa datumom ugovora i da je korisnik kredita suglasan da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasiranog kredita. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknade jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom članka 4. stavak 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom članka 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu članka 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe.

Također, tuženik je istakao da je odredbom čl. 3. toč. 9. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007, dalje: ZZP/07) propisano da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje poslovne, trgovačke, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tuženik je ustvrdio kako je u svakom pojedinačnom predmetu nužno dokazati status potrošača jer se taj status ne presumira. Naglasio je tuženik kako tužitelj nema status potrošača u smislu odredbe navedenog zakona jer je namjena kredita od 3. prosinca 2007. bila zatvaranje ranijih kredita ugovorenih u koristi obrta a čiji je vlasnik upravo tužitelj. Istakao je kako se iz kreditnog zahtjeva tužitelja može utvrditi da je tužitelj ugovorio predmetni kredit s

ciljem obavljanja poduzetničke djelatnosti, a slijedom čega se tužitelj ne može smatrati potrošačem.

Tuženik je istako kako je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita bila jasna, razumljiva i lako uočljiva i kako je tužitelj o naplati mogao nedvojbeno utvrditi iz navedenog ugovora tada je bespredmetno utvrđivati u ovome sporu nepoštenost odnosno ništetnost navedene odredbe. Tuženik je mišljenja kako nije dopušteno ocjenjivati jeli navedena odredba ugovora nepoštena, odnosno ništetna, a jer odredba čl. 84. ZZP/07 propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Kako je tužitelj o naplati naknade za obradu kredita bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja samog ugovora o kreditu te i prilikom sklapanja ugovora, na način da je službenica banke koja je ugovarala ovaj kredit s tužiteljem, tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita, na te okolnosti je tuženik predložio saslušanje tužitelja u svrhu dokazivanja. Tuženik u privitku dostavlja kreditni zahtjev od 28. studenog 2007., u kojem stoji da je 20. studenog 2007. Marijan Raužan JMBG 2208956301820, kao vlasnik obrta "Trgovački obrt Maki", podnio zahtjev za odobrenje kredita u iznosu od 256.433,32 HRK/57.200,00 CHF i da mu je direktor filijale /poslovnice odobrio navedeni kredit na rok otplate od 216 mjeseci, s kamatnom stopom od 7,55 % godišnje i uz naknadu za obradu kredita na odobreni iznos kredita od 2%. Dakle, ugovor o kreditu je propisivao pravo tuženika na naplatu jednokratne naknade za obradu kredita sukladno odlukama tuženika. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.).

Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora

što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz članka 4. stavak 2. i članka 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju.

S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita.

Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe članka 81. Zakona o zaštiti potrošača. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li članka 3. stavak 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak Suda EU je da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na

štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u članku 4. stavak 2. i članku 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 2007. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi citirana odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2007. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 19 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 11. prosinca 2007., tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud Republike Hrvatske potvrđuje u svojoj odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe članka. 214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“

3. Podneskom od 4. rujna 2026. tužitelj je očitujući se na tuženikov odgovor na tužbu istakao da je neosnovan prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti Općinskog suda u Požegi jer su kreditor i korisnik kredita ugovor zaključili u poslovnici tuženika u Požegi, a i ugovor o kreditu od 3. prosinca 2007. godine je potvrđen kod Javnog bilježnika u Požegi, kao što je potvrđen Aneksi br. 1 Ugovora o kreditu od 28. prosinca 2015. Osim toga tužitelj je istakao kako je navedeni ugovor potrošački ugovor i sukladno zakonu o potrošačkom kreditiranju da je mjesno nadležan sud u kojoj korisni kredita ima sjedište ili prebivalište. Inače, tužitelj je istakao kako je navedena odredba ugovora (čl. 14. ugovora) o sjedištu suda u slučaju spora između ugovornih stranaka, nepoštena ugovorna odredba i suprotan načelu savjesnosti i poštenja jer uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tužitelj je predložio da sud odbije prigovor o mjesnoj nenadležnosti koji je prigovor istakao tuženik prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj

stvari, u odnosu na ostale činjenice iznesene u odgovoru na tužbu istakao je da je u presudi VSRH posl. br. Rev 673/2023-2, da postoji utvrđeni i prihvaćeni pravni pristup (u smislu prihvaćenog pravnog shvaćanja Vrhovnog suda RH) prema kojem bi, u smislu pravilne primjene materijalnog prava, trebalo pristupiti ocjeni (ne)poštenosti ugovorne odredbe (potrošačkog ugovora), uvažavajući odredbe Zakona o zaštiti potrošača, odnosno kako treba analizirati postojanje svih razloga/elemenata propisanih istim propisom, koji odredbu potrošačkog ugovora o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo čine nepoštenom, a time i ništetnom.

U Presudi Vrhovnog suda RH posl. broja Rev Rev-1172/2024-2 od 7. listopada 2025. godine ta su pravna shvaćanja primijenjena u konkretnom slučaju, koji u svim bitnim sastojcima i okolnostima koje su postojale pri sklapanju predmetnog ugovora, odnosno naplati naknade za obradu predmetnog kredita, odgovara i ovdje predmetnom slučaju; Pa tako Vrhovni sud u Presudi Rev-1172/2024-2 od 7. listopada 2025. godine navodi: Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, a što znači, da je tužitelj trebao biti informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) treba se ocijeniti je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača, okolnosti da se radilo o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, a što će potvrditi iskaz tužitelja, pa se može zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa. Kod pitanja uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. U konkretnom slučaju, ugovor je pripremio tuženik, dok je tužitelj na unaprijed postavljene uvjete po tuženiku morao pristati da bi bio u mogućnosti ishoditi kredit. Na temelju svih tih utvrđenja, a prethodno koja je utvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske temeljem tih utvrđenja tužitelj zaključuje da imajući u vidu sve prethodno navedeno tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da on kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

Tužitelj otklanja tuženikov prigovor zastare pozivajući se na pravno shvaćanje Građanskog odjela VSRH br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., koje shvaćanje utvrđuje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“ Ujedno se upućuje pozornost da je ovo pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH dobilo potvrdu u presudi Suda Europske unije u predmetu C-485/19. (Profi Credit Slovakia) od 22. travnja 2021. Tužitelj ističe kako njegov tužbeni zahtjev sadrži i deklaratorni zahtjev s očiglednim pravnim interesom ponajprije utvrditi

ništetnost predmetne odredbe ugovora o kreditu zaključenog između ugovornih strana, jer je takvo utvrđenje pravni temelj za odluku daljnjem o restitucijskom zahtjevu tužitelja, te se prije takvog pravomoćnog utvrđenja ne može govoriti o tijeku zastarnog roka za takav zahtjev.

4. Naime, predmet spora između parničnih stranaka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu broj: 5103746707, od 3. prosinca 2007., a koji su zaključili kreditor ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d. i korisnik kredita Marijan Raužan, a koja odredba u članku 10. glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita je dužan prije korištenja kredita platiti 2,000 % na iznos kredita odnosno minimalno 200,00 HRK, obračunate s datumom ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana".

5. Na pripremnom ročištu održanom 21. rujna 2026. između stranaka nije bilo moguće sklopiti sudsku nagodbu pa je sukladno odredbi članka 292.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), sud po okončanju pripremnog ročišta rješenjem zaključio prethodni postupak i na istom ročištu održao i zaključio glavnu raspravu jer je ocijenio da je to moguće, s obzirom na okolnosti slučaja.

5.1. Nespornim je na ročištu učinjeno da je za obradu kreditnog zahtjeva tužitelju tuženik naplatio naknadu 11. prosinca 2007. u iznosu od 5. 065,29 HRK (potvrda tuženika na stranici 77 spisa).

5.2. Sporno je između stranaka je li naprijed navedena odredba Ugovora o kreditu od 3. prosinca 2007. ništetna, a ako je je li tužiteljev restitucijski zahtjev za isplatom iznosa od 672,26 EUR osnovan i to sa zateznom kamatom od dana naplaćene naknade za obradom kreditnog zahtjeva i je li osnovan tužiteljev zahtjev za isplatom troška parničnog postupka, a ako je, u kojem iznosu tuženik tužitelju treba isplatiti trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom.

5.3. Sud je na glavnoj raspravi izvršio uvid u Ugovor o kreditu od 3. prosinca 2007. broj ugovora: 5103746707, potvrđen kod javnog bilježnika Ante Brekala u predmetu OV-23483/07 od 5. prosinca 2007., a koji su sklopili kreditor ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d. i korisnik kredita Marijan Raužan, pročitani su sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem, založnog prava (hipoteke) na nekretnini tužitelja koja se nalazi u Požegi, a u naravi je kč.br. 339/9 kuća i dvorište od 510 m² upisana u zk. ul. br. 3472 k.o. Požega od 4. prosinca 2007. godine te je pročitani i Aneks broj 1. ugovora o kreditu od 28. prosinca 2015. (konverzija kredita) a koji je također potvrđen kod Javnog bilježnika Ante Brekala u Požegi 30. prosinca 2015. Te je u svrhu dokazivanja saslušao tužitelja Marijana Raužana.

5.4. No, prije nego li je sud radi meritornog odlučivanja izvodio dokaze, kako stoji u 5.3., na pripremnom ročištu je ovaj sud sukladno odredbi čl. 301. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 - u daljnjem tekstu: ZPP) odlučio o prigovoru mjesne

nenadležnosti odlučivati zajedno s odlukom o glavnoj stvari i u nastavku je ovaj sud odlučio da je prigovor mjesne nenadležnosti neosnovan.

5.5. Naime, na temelju izvršenih uvida u ugovor o kreditu od 3. prosinca 2007., sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava (hipoteke) na nekretnini tužitelja te i Aneksa broj 1. od 28. prosinca 2015. ovaj sud je nedvojbeno utvrdio da su i ugovor i sporazum i Aneks br.1 zaključeni u Požegi a tuženika tj. banku je zastupao specijalni punomoćnik Dalibor Hlebec te i Davor Pečur, viši financijski savjetnik za građane, a i Dražen Prpić direktor filijale. Odredbom članka 59. ZPP-a je propisano da ako spor nastane u povodu djelatnosti poslovne jedinice, a koju poslovnu jedinicu pravna osoba tj. banka ima izvan svoga sjedišta, pored suda opće mjesne nadležnosti nadležan je i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Dakle, sud prihvaća stav tužitelja da je i praksa suda Europske unije da je sporazum stranaka o mjesnoj nadležnosti suda u sjedištu banke, a sadržan u čl. 14. navedenog ugovora o kreditu od 3. prosinca 2007. suprotan načelu savjesnosti i poštenja jer uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Imajući u vidu da je tužitelj kao potrošač slabija ugovorna strana u odnosu na tuženu banku, a da je udaljenost od mjesta prebivališta tužitelja do sjedišta tuženika (grad Rijeka) oko 400 km tada treba zaključiti da bi putovanje tužitelja u grad Rijeku od Požege, bilo otežavajuće za tužitelja u svakom pogledu. Činjenica da je u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu tužitelj imao svoju poslovnicu u Požegi i da je pružao usluge građanima u administrativnom u financijskom smislu upravo u Požegi, navedena prorogacijska klauzula ne može opstati u konkretnom slučaju pa je sud prigovor odbio kao neosnovan.

6. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je istakao da je ovaj Ugovor o kreditu s Erste&Steiermärkische Bank d.d. zaključio 3. prosinca 2007. i to u Poslovnici banke u Požegi, a kada se interesirao za kredit tada je odmah službenoj osobi banke u Požegi rekao da on želi realizirati kredit u valuti EUR. Sjećao se da je razgovarao s gospodinom Prpićem, nije siguran dali mu je ime Davor ili nekakvo drugačije. Naglasio je da zna da je danas gospodin Prpić direktor u Poslovnici Erste&Steiermärkische Bank d.d. u Požegi. Određeno je istakao da mu je gospodin Prpić tada rekao da mora naći jamce ako želi realizirati kredit u valuti EUR i to dva jamca koji su zaposleni u državnoj službi odnosno koji primaju plaću na teret Državnog proračuna. On je odmah rekao da kao privatnik to ne može realizirati u smislu da nađe dva jamca i onda mu je gospodin Prpić preporučio da realizira u istoj banci kredit u valuti CHF. Naglasio je kako je trebao novčani iznos od 25.000,00 EUR u protuvrijednosti u HRK i onda mu je gospodin Prpić preporučio da prihvati kredit koji će biti u CHF. Tada kada su razgovarali on mu je rekao da će prihvatiti potpisati taj Ugovor o kreditu u CHF. Tako je i bilo i taj puta i gospodin Prpić njemu nije rekao koliko će to biti novčanih sredstava u CHF, a prema onome što je predložio da mu je potreban kredit u iznosu u HRK a koji će biti protuvrijednost od 25.000,00 EUR. Njegov Ugovor od 3. prosinca 2007. potpisala je i njegova supruga kao sudužnik, a na prijedlog gospodina Prpića on je prihvatio potpisati i taj Sporazum koji je tuženik priložio u spis, a to je Sporazum o Hipoteci. Taj Sporazum je također potpisala njegova supruga zajedno sa njim i sjeća se da je još posebno platio i osiguranje za svoju kuću koja je bila predmet Hipoteke. Sjećao se da su on i supruga bili kod Javnog bilježnika Ante Brekala, koji je sve to solemnizirao, a on to zna jer je svom odvjetniku dao sve te pisane isprave. Posebno je istakao da je kao privatnik trebao

gotovinu, a bio je u situaciji da je trebao novac što prije i ono što mu je predložio gospodin Prpić on je i prihvatio. Ništa njemu gospodin Prpić nije govorio o novcu koji navodno mora platiti po osnovi obrade tog kredita, uz naglasak da o tome nikada nije bilo riječi. Određeno je iskazao da je u to vrijeme imao u vlasništvu jedan Bistro, a to znači da je imao obrt jer se bavio u to vrijeme ugostiteljstvom.

7. U vrijeme zaključenja navedenog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007 - dalje u tekstu: ZZP/07) a odredbom članka 96. stavak 1. i 2. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca.

8. Dakle, poklanjajući vjeru iskazu tužitelja da se o navedenoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovaralo to još uvijek ne znači da bi navedena ugovorna odredba bila suprotna načelu savjesnosti i poštenja i izazvala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, imajući u vidu da je tužitelju bilo prijeko potreban novčani iznos za osobne potrebe, da u ugovoru i sporazumu te Aneksu tužitelj nije utvrđen kao vlasnik obrta, da službena osoba banke nije s tužiteljem pojedinačno pregovarala, a da je navedena ugovorna odredba (članak 10.) unaprijed bila formulirana od strane banke i da tužitelj kao potrošač nije mogao na istu utjecati, bez obzira što je bila jasna i uočljiva, takva ugovorna odredba je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, bez obzira o visini iznosa naknade. Također je sud imao u vidu činjenicu da bi tužitelj neprihvatanjem ove ugovorne odredbe bio ograničena u realizaciji navedenog iznosa kredita koji mu je bio nužno potreban za osobne potrebe. Istina, tuženik je u kreditnom zahtjevu na ime Marijan Raužan od 28. studenog 2007. tužitelja naveo kao osobu koja ima u vlasništvu obrt i to "Trgovački obrt Maki", istakao je da je kreditni zahtjev Marijana Raužana datiran sa 20. studenog 2007. ali toga zahtjeva nema iako se iz svega što je kasnije uslijedilo jedino može zaključiti da je korisnik kredita Marijan Raužan, ali ne i Marijan Raužan kao vlasnik obrta "Maki". U navedenom ugovoru stoji da je namjena kredita gotovinski kredit uz hipoteku, hipotekarni krediti, a što znači da je korisnik kredita tj. tužitelj Marija Raužan realizirao kredit za svoje osobne potrebe, ali i za osobne potrebe njegove supruge Anice Raužan koja je bila sudužnik, potpisala kao sudužnik ugovor o kreditu te i sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava te i ranije spomenuti Aneks broj 1. Teret dokaza da tužitelj nije potrošač bio je na tuženiku, a na temelju uvjerljivog iskaza tužitelja upravo je utvrđeno da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. stavak 1. podstavak 1., u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu ona osoba koja je sklopila pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njegovo poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Kako niti u jednoj odredbi ugovora o kreditu ne stoji da je kredit realiziran radi zatvaranja ranijih kredita koje je tužitelj imao kod tuženika, a tuženik nije dokazao da tužitelj u vrijeme realizacije kredita nije bio potrošač u smislu navedene odredbe, valjalo je utvrditi u ovome sporu da se imaju primijeniti odredbe ZZP/07.

9. Zbog ovih razloga sud u smislu odredbe članka 102. stavak 1. ZZP/07 utvrđuje da je doista nepoštena ugovorna odredba o ulaznoj naknadi i ništava odredba navedenog Ugovora, a slijedom čega sukladno odredbi članka 323. ZOO/05, sud zaključuje da je tuženik dužan vratiti tužitelju novčani iznos koji je primio po osnovi dijela ništetne odredbe rečenog Ugovora i to sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana kada je ova naknada tužitelju naplaćena pa sve do isplate.

10. U smislu odredbe članka 1111. ZOO/05 tuženik neosnovano stekao navedeni novčani iznos i kako je tuženik nepošten stjecatelj tada u smislu odredbe članka 1115. ZOO/05 treba platiti i zateznu kamatu od prvog dana poslije stjecanja navedenog novčanog iznosa, a što znači da je nespornim utvrđeno da je dan stjecanja iznosa od 5.065,29 HRK bio 11. prosinca 2007. i onda tuženik ima obvezu tužitelju isplatiti nesporni iznos od 672,26 EUR sa zateznom kamatom počev od 12. prosinca 2007. pa sve do isplate, uz napomenu da je zatezna kamata definirana sukladno Uredbu o visinu stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj:153/2004) i čl. 29. st. 2. ZOO/05.

11. Prigovor zastare potraživanja koji je istakao tuženik nije osnovan.

12. Naime, tuženik pravno ocjenjuje da niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača a niti neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita i da onda nema ni tužbe koja bi prekinula tijek zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu, a sve kada bi ovaj sud iz bilo kojeg razloga zauzeo stav da je navedena odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, što tuženik osporava u cijelosti, opet bi potraživanje tužitelja, tvrdi tuženik bilo u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade.

12.1. Ovaj sud zaključuje da potraživanje po osnovi plaćene tzv. ulazne naknade nije zastarjelo jer zastara počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost djela ugovorne odredbe navedenog Ugovora. Upravo je u ovoj presudi utvrđena ništetnost djela Ugovora o ulaznoj naknadi i onda zastarni rok od 5 godina nije protekao. Treba istaći da i prema pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF zauzetom na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., u odnosu na potraživanje tužiteljice s osnove ništetne valutne klauzule zastara je u smislu članka 241. ZOO/05 prekinuta podnošenjem tužbe u postupku kolektivne zaštite potrošača s time da je zastarni rok u odnosu na to potraživanje po toj osnovi počeo ponovno teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., dok zastara potraživanja s osnove ništetne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Kako je ništetnost djela odredbe vezano za tzv. ulaznu naknadu utvrđena tek u ovom postupku tada potraživanje tužitelja nije zastarjelo.

13. Tužitelj je pravilno utvrdio da je iznos od 5.065,29 HRK, u vrijeme podnošenja tužbe iznos od 672,26 EUR jer je konverzijski tečaj tužitelj pravilno primijenio, a i pravilno zahtijevao zateznu kamatu koja je definirana odredbom članka 29. stavak 1.

i 2. ZOO/05 (Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima i Uredba o izmjeni Zakona o obveznim odnosima – Narodne novine broj: 114/22, 156/22, 155/23) jer pravo na zateznu kamatu tužitelj ima od prvog dana poslije stjecanja navedenog novčanog iznosa za korist tuženika, pa sve do isplate.

14. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a jer je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, a kako ga je zastupao opunomoćenik – odvjetnik tada je u smislu odredbe članka 155. stavak 2. ZPP-a u ovom sporu sud u pogledu troškova primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 – dalje OT) i odmjerio tužitelju troškove prema toj Tarifi, a vodeći se stavkom 1. ove odredbe koja propisuje da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

15. Odvjetnik je kao opunomoćenik tužitelja tužitelju sastavio je tužbu. Za sastav tužbe sud je priznao odvjetniku 75 bodova (Tbr. 7. točka 1. OT), priznata mu je nagrada za sastav obrazloženog podneska od 4. rujna 2026. u kojem se tužitelj očitovao na podneseni odgovor na tužbu (Tbr. 8. točka 1. OT) te mu je priznata nagrada i za nazočnost pripremnom ročištu na kojem je zaključen prethodni postupak i održana glavna rasprava 21. rujna 2026. (Tbr. 9. točka 1. OT). Opunomoćenik tužitelja je nazočio ročištu za donošenjem, objavu i uručenje pisanog sastava presude na dan 29. rujna 2026. (Tbr. 9.3 OT) i kako je vrijednost boda 2,00 EUR ukupno priznata nagrada radi zastupanja tužitelja utvrđena je iznosom od 656,25 EUR jer na osnovicu od 525,00 EUR odvjetnik plaća PDV po stopi od 25 % (Tbr. 46. OT), a što je iznos od 131,25 EUR.

Tužitelj je obveznik plaćanja sudskih pristojbi i kako je koristeći privilegij propisan odredbom članka 7. stavak 1. Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18, 51/23 – dalje u tekstu: ZSP/18), sudsku pristojbu na tužbu platio u iznosu od 30,00 EUR i ima obvezu platiti sudsku pristojbu za donesenu presudu u iznosu od 60,00 EUR (Uredba o Tarifi sudskih pristojbi – stupila na snagu 1. lipnja 2026., a objavljena u Narodnim novinama broj: 50/26), proizlazi da je ukupan tužiteljev izdatak u ovom sporu utvrđen iznosom od 746,25 EUR i taj novčani iznos mu je dosuđen sa zateznom kamatom od donošenja ove presude pa sve do isplate, a jer je tužitelj zahtijevao zateznu kamatu na trošak parničnog postupka sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a.

16. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 29. rujna 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Velimir Galić, Požega
2. OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Lopašićeva 6, 10000 Zagreb



Broj zapisa: **9-3088d-df0f7**

Kontrolni broj: **0b133-cea78-34478**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.